

Cesta a vývoj člověka

Autorem příspěvku je pan Antonín Mareš

Setkal jsem se až s neuvěřitelnou naivitou lidí, kteří se domnívají, že jsou povoláni k tomu, aby vysvětlovali současný stav společnosti a člověka v ní. Zkusme se s trochou logiky podívat na to, jak to je, a co lze dedukovat z normálního lidského postoje.

Již od starých Egyptanů je známo rčení „jak nahoře tak i dole“, převzaté z Thovtovy desky. Také všichni holističtí lékaři vám potvrdí, že člověk je jako celek obsažen i ve svých částech. Například v uchu je možné dedukovat celého člověka a pomocí akupunkturních bodů ucha se napojovat na jednotlivé jeho části. Totéž je v obličeji a i jinde. Pokud vyjdeme z této logiky, pak můžeme prohlásit:

Vědomí člověka / vědomí buňky

je jako

Vědomí Boha / vědomí člověka.

Tedy jak nahoře tak i dole.

Je jasné, že vědomí buňky je na hony vzdáleno vědomí člověka. Přesto spolu spolupracují. Vědomí buňky (neplést s životností fyzické buňky) je stejné, jako vědomí člověka ve smyslu trvání. Vědomí člověka pochází z **Ducha** a je tudíž nesmrtelné ve smyslu trvání věcí v tomto lineárním světě. Pochází z nelineárního prostředí, které mystiky bylo nazváno **Duchovní svět**. Totéž platí o vědomí buňky. Obě vědomí se sice projevují v tomto našem světě různě, ale svou podstatu a zakotvení mají stejné. Lidské vědomí je částečně projevené přímo v tomto světě tím, že se člověk uvědomuje. Zbytek jeho vědomí, což je převážná část, stejně jako vědomí buňky, zde v tomto pozemském světě není přímo přítomno a působí zprostředkovaně z vyšších světů.

Předpokládejme nyní, že by některá buňka těla chtěla dosáhnout na stupeň vědomí, ve kterém by se mohla s vědomím člověka dorozumívat přímo. Tedy, že by se svým vědomím byla na úrovni, které je s tím lidským srovnatelné. Co by muselo nastat?

Především by se buňka musela oddělit z bezpečí těla a z prostředí, kde je jí vše dodáváno a to včetně potravy, tepla a dokonce i příkazů k tomu, co a jak. Toto oddělení, by byl pro ní šok. Byl by to pád do neznáma, kde, podobně jako o řád výše člověk při svém pádu a vyhnání z ráje, by bez pomoci a „v potu tváře“ se musela postarat sama o sebe.

Jiná cesta ale není.

Teprve postupným vývojem a po mnoha utrpeních a také po mnoha generacích buněk, by začalo docházet ke zlepšení, protože vědomí buňky by se mezitím proměnilo a z jednobuněčného organismu by se fyzický projev proměnil postupně na mnohobuněčný,

ten pak na rostlinný a posléze i na zvířecí organizmus. Buňka by pochopitelně ztratila v důsledku tohoto vývoje svou fyzickou nesmrtelnost, kterou by nahradila svým rozšiřujícím se vědomím. Tento proces silně připomíná symbolický děj o vyhnání Adama a Evy z ráje.

Shrneme-li to, pak docházíme k závěru, že i člověk, který byl v bezpečí Božího jsoucna, musel nastoupit obdobnou cestu vývoje. Z blaženého, ale nevědomého stavu, se nyní díky vývoji snaží dostat do stavu vědomého a tím pochopitelně také i blaženého, protože se dostává vlastně zpět ke svému tvůrci, ale na mnohem vyšším stavu svého vědomí.

Stvoření a evoluce se tak propojují v jeden proces. Tento proces je umožněn „časem“, který je člověku dán a který je k jeho vývoji určen spolu s jinými faktory, kterými jsou Karma a pochopitelně Reinkarnace.

Nyní se zde pokusím poukázat na nesmyslnost některých tezí, vzniklých především z neochoty pracovat na sobě a také z neochoty za vše nést odpovědnost.

Jedna z nejrozšířenějších tezí (a vlastně i představitelka všech ostatních) je ta, která hlásá, že vše už tu dávno bylo a že vše člověk již ovládal a vše znal, ale vlastně si chtěl vyzkoušet svou „svobodnou vůli“ a tak z boží milosti mu bylo dovoleno „padnout do hmoty“, ale tatáž boží milost, tedy ve skutečnosti velká boží láska, mu umožňuje se opět vrátit a to pouze tím, že se odvrátí od světa a rozpomene se na vše, co přeci už zná. Takže pouze tento proces rozpomenutí stačí k tomu, aby ho vrátil do lůna božství.

Co je zde vlastně řečeno?

Je toho povícero a tak začneme postupně.

1. Je tu popřen vývoj neboli evoluce.
2. Boží láska je tu postavena do stavu cynizmu.
3. Je tu popřena reinkarnace, jako cosi co je zbytečné.
4. Je tu popřen základní postulát lineárního světa, a sice tvrzení, že to co mělo svůj počátek, musí mít i svůj konec.
5. Moudrost je tu postavená na roveň idiotství.
6. Sobectví je nadřazeno nad pomoc druhým.

Ono toho je víc, ale i tento výčet mrazí.

Pojďme si jednotlivé body rozebrat.

1. **Evoluce.** To, že existuje evoluce, se neodvažuje popírat už vůbec nikdo, kdo je aspoň trochu solidní. Je jedno, zda jde o materialistu, nebo věřícího člověka. Samozřejmě, že materialista věří jen v hmotnou evoluci a věřící pak pouze v to, že stvořené věci se dále vyvíjejí. Od roku 1992 je na světě uznávané nové vědecké pojetí, které oba přístupy spojuje. Dle vědomých informací byly vytvořeny, neboli také stvořeny,

základy ve smyslu DNA a dalších k životu nezbytných součástí, které byly vtěleny do systému primitivního živočicha, tedy prokaryotní buňky. Další vývoj byl těmito vědomými informacemi už jen doplňován tak, aby bylo možné překlopení do vyšších vývojových forem. Tím se tedy tento princip evoluce dostává do stavu, kdy je maximálně využito jak stávajících informací, tak i evolučního tahu. Je snad pochopitelné, že to vše se děje především na nejvyšším možném článku té které bytosti a to je na vědomí. Evoluce probíhá na vědomí a ostatní složky, které bytost tvoří, se podřizují.

2. **Boží láska.** Pokud zde budeme mluvit o lásce a to zvláště o Boží lásce, pak je nutno si ujasnit o co jde. Tento stav je stavem žití nebo by se také dalo říci prožívání a to neuvěřitelného stavu milosti, která nemá, a to zdůrazňuji, protipól. Jde o stav, který by se dal nejlépe vyjádřit tak, že je to stav dávání, tedy dávání oné milosti. Tvrdit, že tento neuvěřitelný stav nám způsobil to, že nám umožnil pád do hmotnosti, ztrátu všech vědomostí, nemožnost moudrého jednání a to jen proto, aby nám dovolil jednat dle naší vůle (právě díky této lásce), se jeví jako největší absurdita světa. Pokud by tomu tak bylo, pak všichni jedinci by zažívali naprosto zbytečné utrpení, které jim přeci mohlo být dopředu ukázáno s tím, že dokonce i jistá část takto padlých jedinců nemusí projít a může se ocitnout v něčem, co se obvykle nazývá slovem ztracení. Pokud to tedy shrnu, pak neuvěřitelná láska nás posílá do utrpení a to zcela zbytečného, nebo dokonce trvalého. To bych přisoudil mnohým, ale rozhodně ne Bohu a jeho lásce. Toto pojetí se jeví jako totální nesmysl.
3. **Reinkarnace.** Pochopil jsem, že mnozí, kteří vyznávají tezi, která mluví o tom, že se stačí pouze rozpomenout na předchozí stav a není nutno na sobě pracovat, nevědí co to reinkarnace je a pletou si jí s naprosto něčím jiným. Takže o co jde, Reinkarnace znamená, že procházíme mnoha životy a přitom se v každém z nich něčemu naučíme ve smyslu vzestupu svého vědomí. Pokud něco zanedbáme, pak je to průšvih. Protože příští reinkarnace je již o něčem jiném a my musíme svým usilovným snažením dohnat zameškané. Běda nám, když bychom to začali nestíhat a zanedbávat. Mnohé máte to, že jsou tu mnozí na různých úrovních vědomí (jenomže ti mohou plnit zcela odlišné úkoly), a tak si myslí, že i oni mají šanci dohnat příště to, co tu doslova proflákají. Jenomže ouha. Reinkarnace jedinců probíhá ve velkých časových cyklech a příští bude do společnosti, kde už nebude možné jen tak dohnat zameškané. Kdysi byly doby mezi vtěleními mnohem delší a představovaly i tisíce let. Dnes jsou mnohem kratší, ale i tak se společnost při nové reinkarnaci už jeví jako zcela jiná. Současný velký počet lidstva je dán především velkým zkrácením tohoto cyklu a i dalšími faktory,

které tu pro jednoduchost neuvádím, ale i při letmém pohledu na dějiny je jasné, že během sta let se společnost zcela vyměňuje co do charakteru. Takže se domnívat, že tady můžu doslova lajdačit, protože v příští reinkarnaci to mohu dohnat, je velký omyl. Vyvíjí se vše a to včetně naší společnosti (planety). **Takže pokud to nestihneme a vypadneme z hlavního proudu, pak můžeme čekat celé eony a eony věků na to, než se nám podobná příležitost znovu naskytne.** Zkrátka a dobře. Loď odplouvá a na přístavní opilce se už nečeká. Je sice možné, že někdo ještě na poslední chvíli přeskočí na zvedající se lodní můstek, ale jeho zvednutím tato možnost definitivně padá.

4. **Lineární a nelineární svět.** To co bylo vytvořeno (stvořeno) má tím svůj počátek a proto také musí mít i svůj konec. To co nemá počátek a trvá bez ohledu na čas, je z tohoto hlediska neomezené. Je tedy bez začátku i bez konce, je věčné. Takže vše co existuje, spadá do jedné z těchto kategorií. Náš hmotný vesmír má svůj počátek a tím má i svůj konec. Do této kategorie spadá i tak zvaný „onen svět“, tedy svět astrality, ze kterého náš pozemský svět vznikl a spadá do ní i další ještě vyšší svět a to Myšlenkový, který je na Východě zvaný Devachan. Náš základ, tedy mi samotní, jsme duchovní podstaty. Pocházíme tedy z Duchovního světa, který už spadá do té druhé kategorie. Byli jsme, trváme a budeme. Naše vědomí se vyvíjí, ale my jsme a vždy byli a zůstaneme svébytní. Na vysokém stupni svého vývoje se sice dostaneme do stavu splnutí s vysokým principem, ale tak, že svou identitu si ponecháváme a to navždy.
5. **Moudrost versus idiotství.** Teze, která mluví o tom, že se stačí rozpomenout na vše, co přeci už dávno víme, popírá snahu lidí usilovat o vzestup, moudrost, vědění a pochopitelně i o morálnost a lidskost. Vždyť se stačí pouze rozpomenout. Staví tak idiota na stejné místo, jako mudrce či dokonce zasvěcence. To je tak absurdní nesmysl, že se ani nebudu zde snažit to dále komentovat a rovnou to vezmu za nevědomou hloupost.
6. **Sobectví.** Celá tato teze o rozpomenutí je tezí, která mluví pouze o příslušném jedinci. Mluví pouze o něm, že jen on se musí rozpomenout a vše je pak samozřejmé. To je ale mluva sobců a lidí, kteří se dívají jen a jen na sebe a ostatní jim mohou být ukradeni. Takto ale systém lidství nefunguje. Lidé jsou určeni k tomu, aby si pomáhali a ve vyšším stádiu pak spolupracovali. Pomoc druhým je i pomoc mě a naopak. Pokud nepomohu nikomu, tak nemohu pomoci ani sobě. Jak krásně je to vidět na současné naší společnosti, která si vzala za krédo okrádání ostatních. Zatímco svět pokračuje ve vývoji, my padáme a to jak materiálně, tak i na duchu.

Domnívám se, že tento stručný výčet stačí pro každého, aby pochopil nesmyslnost této teze. Pokud ani to nestačí, pak se jedná o člověka, kterému to prostě není dáno a nemá smysl se s ním dál zabývat.

Antonín Mareš